
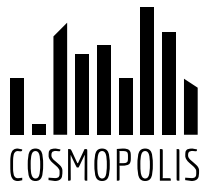

DIVOKÁ Afrika

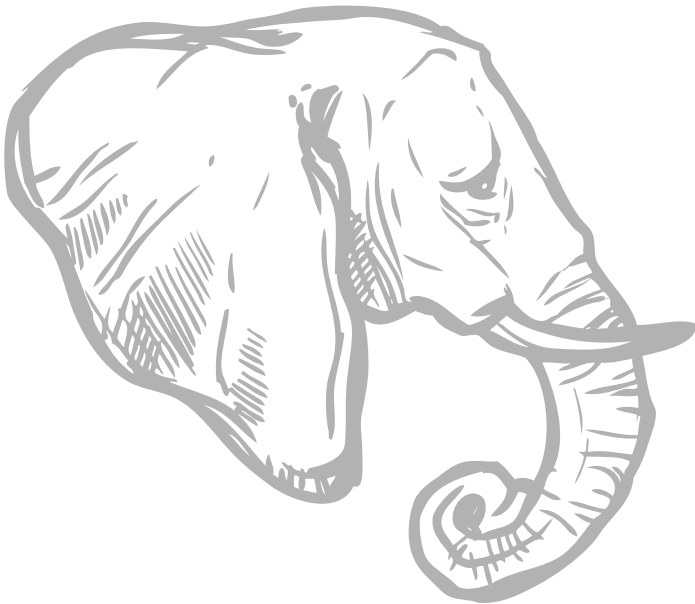

COSMOPOLIS

M. K. HARDY

M. K. Hardy

Divoká Afrika

DIVOKÁ Afrika

COSMOPOLIS

M. K. HARDY

*Všem milovníkům
cestování, přírody a zvířat.*

Poděkování

Toto je má první kniha. Ne první vydaná, ale úplně první napsaná. Ten první poklad v šuplíku, který jsem kdy sesmolila a mnohokrát přepsala.

Právě proto bych v ní ráda poděkovala Zuzce Rokosové. Své sestřenici, která mě naučila milovat knihy. A když jsem poprvé zmínila, že bych já, do té doby nečtenář, ráda zkusila něco napsat, nesmála se. Naopak, podporovala mě, dávala mi rady a vytrvale odpovídala na každou otázku, co mě napadla. A že jich bylo hodně!

Stejně tak mi byl a je obrovskou oporou manžel. Nesmírně si vážím toho, že se ptá na každou knihu, kterou píšu, a dokonce přichází i s vlastními náměty. Už se nemůžu dočkat, až jeden z nich zpracujeme a dáme ho dohromady.

Nakonec bych ráda poděkovala svým rodičům. Je nespočet věcí, za které bych jim mohla děkovat, ale v této konkrétní knize chci říct, že jsem opravdu vděčná za to, co jsme díky nim mohli se sourozenci zažít a vidět. Cestování a poznávání světa není samozřejmost a myslím, že by si to každý měl uvědomit. Proto jsem šťastná, že zrovna já měla tu možnost navštívit tolik koutů světa. A to právě díky nim.

Mami a tati, moc vám oběma děkuji.

Doufám, že jednoho dne budeme moc s manželem také svým dětem ukázat tolik, co vy nám.

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU a použití této knihy k trénování AI jsou bez souhlasu nositele práv zakázány.

DIVOKÁ AFRIKA

Text © M. K. Hardy, 2024

Cover © Zuzi Maat, 2024

© Grada Publishing, a. s., 2024

Redakční úpravy Monika Jitřenková

Korektury Karolína Pěničková

Grafický návrh obálky Zuzi Maat

Grafická úprava a sazba Roman Křivánek, Art007

Vydala Grada Publishing, a. s. pod značkou Cosmopolis v Praze roku 2024 jako svou 9318. publikaci

Tisk Tiskárny Havlíčkův Brod

Grada Publishing, a.s.,

U Průhonu 22, Praha 7

ISBN 978-80-271-7371-6 (ePub)

ISBN 978-80-271-7370-9 (pdf)

ISBN 978-80-271-5272-8 (print)

Milí čtenáři,

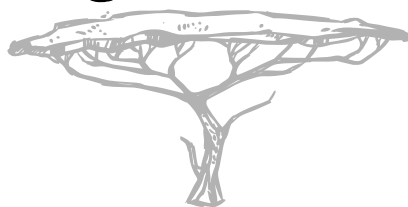
než začnete číst, ráda bych vám řekla pár slov: Vím, že reálný svět nefunguje vždy tak, jak ho v knihách my autoři předkládáme. Někdy je však hezké snít... a právě to je ten důvod, proč si vytváříme světy jiné. Můžeme psát zdánlivou realitu, ale, drazí čtenáři, nikdy nezapomínejte na to, že i romantické knihy jsou smyšlené.

V této knize je svět takový, jak by se líbil mně. Bez hranic a omezení, bez byrokracie a zdlouhavého papírování. Zkrátka jsem si vzala to, co se mi hodilo, a naopak to, co by příběh jen zpomalilo, jsem jednoduše vypustila.

Tak se se mnou pojdte zasnít a užít si osudy hlavních hrdinů tak, jak jsem si je při psaní užívala já.

Jedna

Na dnešní večer jsem se pořádně vyparádila.

Od rána jsem nedělala nic jiného, než že jsem pobíhala po bytě a hledala co nejhodnější oblečení na nejdůležitější den ve svém životě. Letos mi bylo jednatřicet let a poprvé za svou dosavadní kariéru režisérky jsem se konečně dočkala úspěchu. Pořádného úspěchu!

Neumíte si ani představit, jak bylo náročné zrežirovat hodinu a půl dlouhý film, a to ani nemluvím o tom, že představitelé hlavních dvou postav se nemohli vystát. Neustále se mi dohadovali a romantickou scénu bych přesvědčivěji zahrála i já sama.

Přesto jsem šťastná, že jsme to dotáhli zdárně do konce.

A teď tu sedím v červeném polstrovaném křesílku mezi nespočtem slavných osobností a čekám, až zavolají mé jméno, abych mohla předstoupit a poděkovat za cenu, kterou mám dostat. Po celý týden jsem si trénovala svou děkovnou řeč a rozhodla jsem se, že zmíním především své rodiče a nejlepší kamarádku Katie, se kterou jsem se seznámila v práci. Dnes jsme naprosto nerozlučná dvojka.

Ráda bych poděkovala i svému příteli, ale ten se na mě naneštěstí stihl před půl rokem vykašlat, takže mu opravdu žádný dík nedlužím. Prý jsem byla předvídatelná, nudná a neustále s kamerou v ruce dost otravná. Pche, já mu ukážu. Alespoň teď uvidí, že práce, kterou jsem dělala, k něčemu byla. Natáčení je totiž zároveň mé obrovské hobby.

Je to tu. Adrenalin stoupá rychlostí blesku a projíždí celým mým tělem, když se moderátor postaví na pódium s otevřenou obálkou a začne volat mé jméno.

„Přivítejte prosím na pódium Michelle Connerovou, držitelku ceny za režii nejnovějšího filmového hitu *Láska umí být krutá*,“ prohlásil radostně do mikrofonu a všichni v sále začali tleskat. Teď je ta chvíle, měla bych se zvednout a za doprovodu rámusu a nadšeného pískání se dostavit k němu na piedestal a vychutnat si svou chvíli.

„Michelle, přijdete k nám na pódium?“ pokoušel se mě vyvolat a mžoural očima proti světlu, aby mě v přeplněném sále našel.

„Michelle!“ ozval se znovu.

„Michelle Connerová! Mohla byste mi laskavě odpovědět!“ Teď už nezní tak mile jako před chvílí a mě jeho hlas donutí silně zamrkat, abych se vzpamatovala. Trhla jsem sebou a obraz, který mi vystoupil před očima, mě přesunul zpět do reality. Samozřejmě že se mi to jen zdálo. Kdo by si taky pomyslel, že v jednatřiceti letech už budu mít za sebou spolupráci se slavnými a v ruce ceny. Teď tu jen sedím, zapadlá za svým psacím stolem, okusuju konec tužky a hledím do prázdna. K mojí směle se o můj stůl rukama opírá nejprotivnější člověk, kterého znám.

Ano, je to můj šéf. Podsaditý šedovlasý cholerik, který mě zaměstnává už několik let a dává mi točit ty nejnudnější záběry na

světě, které ostatní odmítají dělat. Skláněl se nade mnou a nepřestával se mračit, zatímco jsem se snažila vyhrabat ze svého nádherného snu.

„A-ano, poslouchám. T-teda mohl byste mi to prosím zopakovat?“ vykoktala jsem ještě rychle jedinou odpověď, na kterou jsem se zmočila. Jeho výraz ještě víc potemněl.

„Do mé kanceláře. A hned!“ zaburácel zlověstně a pro efekt se ještě odrazil rukama od mého už tak dost chatrného stolu. Tohle gesto na mě zkoušel už mnohokrát a musím se přiznat, že má něco do sebe. Obzvlášť když se mi roztřeše monitor počítače. Tak drahá velká sranda by se nemusela rozbít.

Teď mě ale víc než otravný Ralf trápí vědomí, že jsem skutečně ještě ničeho nedosáhla. Pracovat pro Warner Bros Entertainment jako kameramanka zní určitě jako zaměstnání snů. Ovšem to bych nesměla dodat, že tenhle monstrózní gigant má malé, ne malé, opravdu miniaturní oddělení, kterému říkají *slídilové*. Myslí si, že to nevíme, ale to se pletou, nejde o tak nenápadné označení.

Když natáčí filmy a nejsou schopni sehnat nějaké záběry, co do nich potřebují, obracejí se na nás. To my dohledáváme ve všech dostupných databázích to, co chtějí, a když se stane, že nic neseženeme, musíme se postarat o jejich zajištění. Právě proto *slídilové*, zkrátka hledáme, a hledáme vážně dobře.

Já pracuji jako pomocná ruka, no možná spíš tak ruka pomocné ruky od pomocné ruky ředitele našeho oddělení. Jako jedna z mála nehledám. Posílají mě natáčet krátké záběry z různých koutů světa o nejrůznějších problémech nebo zajímavostech, abych doplnila databázi. Za pět let, co tu pracuji, Ralf použil pár mých nahrávek, možná bych měla spíš říct spíš pár mých šteků,

které zasadil do některé ze svých prací. Nejdelší mé video, které bylo zveřejněno, trvalo asi patnáct minut a jednalo se o charitativní akci pro kalifornskou ZOO.

„Michelle! Země volá! Michelle, kdepak asi lítá?“

Zatímco jsem v hlavě přemítala o svém neúspěchu, Katie se mi vysmívala od protějšního stolu. „Cože?“ vytrhla mě z úvah. Když se jen znechuceně ušklíbla, došlo mi, že se stále chovám jako hlodavec. Vyndala jsem hnusný konec tužky z úst a vyhodila ji rovnou do koše. Tahle by další hryznutí stejně nepřežila.

„No zvedni tu svoji prdelku a koukej letět za Ralfem, já tady nebudu poslouchat, jak huláká,“ pobízela mě netrpělivě. Ona byla vždy milovník gestikulace, takže to její máchání rukama upoutalo pozornost i ostatních kolegů z kanceláře. Open space je peklo. Člověk si nemůže ani chvilku přemýšlet, aniž by ho nařkli z nicnedělání. Fajn, tak jsem asi nic nedělala trochu delší chvíli, ale stejně si nezasloužím vyčítavé pohledy svých kolegů. Tedy některých. Většina z nich je fajn.

„Nevíš, co mi to chtěl?“ zeptala jsem se Katie, než jsem obešla stůl, abych vyrazila do jeho kanceláře.

„Myslím, že něco o natáčení dalšího nesmyslu, kterej nejsou schopný dohledat.“ Její soucitný výraz mluvil za vše. Slyšela ho moc dobře. Kdyby ne, netvářila by se takhle. Bylo jí naprosto jasné, že zase budu otráveně nadávat. Někdy si říkám, jestli nezměnit práci. Prostě se sebrat, dát výpověď a doufat, že si najdu něco lepšího. Doteď jsem k tomu nesebrala odvahu. Už jsem mnohokrát koukala na internet a hledala, jestli nemá jiné natáčecí studio volná místa, jenže ve chvíli, kdy jsem už měla v mailu přiložený životopis s průvodním dopisem a své úzké portfolio, rozmyslela jsem si to. Cítila jsem se, jako kdybych svou stávající

práci podváděla. Navíc jsem měla strašný strach, že se to Ralf dozví a vyrazí mě ještě předtím, než půjdu na daný pohovor. Ten prevít má až moc známostí.

„Ach jo, doufám, že to nebude zase něco s autama a motorkama,“ vzpomínala jsem na svou poslední akci za kamerou. Všude páchl benzín, brodila jsem se v blátě a celkově jsem byla pěkně otrávená. Šlo o jakési závody v bahně. Ono se tomu jistě nějak říká, ale vzhledem k tomu, že to pro mě bylo naprosto nezajímavé, název jsem si nezapamatovala. Ta auta jezdila a skákala v terénu přes kopečky, stejně tak motorky. Dokonce mě jeden kretén ohodil až do pasu. Přímo přede mnou projel louží. Milovala jsem natáčení, neskromně si myslím, že jsem v něm i dobrá, ale tajně jsem doufala, že bych jednoho dne mohla být kameraman s režisérem v jednom. To by byl sen, natáčet a režírovat svůj vlastní film nebo dokument. O úspěchu se mi nezдалo poprvé.

V kanceláři už na mě čekal nabručený Ralf s rukama překříženýma před tělem a sledoval, jak pomalu zavírám dveře.

„Takže,“ zahájil náš rozhovor dost nejistě. Ovšem já si z toho odnesla nejdůležitější, za chvíli se budu muset omlouvat. „Nejdřív bych vám rád připomněl, že tady jste v práci, a ne v říši snů. Opravdu mě nebaví volat na vás z kanceláře a nakonec si pro vás stejně muset dojít. Nehledě na to, že když dorazím k vašemu stolu, zíráte do blba a hryžete firemní tužku.“

A je to tu, chvíle omluv přišla. „Omlouvám se, jen jsem přemýšlela nad posledním záběrem, který bych měla upravit,“ pokusila jsem se zalhat.

„No jistě, ještěže točíte tak hezky, jinak bych to už asi vážně netoleroval,“ pohlédl na mě s úšklebkem a nakonec mi pokynul rukou, abych se posadila. Takže já točím pěkně? A odkdy? Tedy,

já si samozřejmě myslím, že točím hezky, ale kdy na to přišel on? Tohle bylo snad poprvé, co jsem od něj slyšela takovou chválu.

„A teď oč jde. Jistě víte, že vedení se rozhodlo snížit stavy.“

Myslela jsem si, že mě klepne. Víím, že jsme malé oddělení, ale o to víc by nás mohli potřebovat. Kdo jim bude lítat po světě? Kdo bude všechno hledat, když hlavouni nemají čas? Ať si říká kdo chce co chce, slídilové jsou potřeba. „Anooo,“ zněla jsem nejspíš trošku polekaně, protože jsem byla fakt pekelně nejistá.

„Máme novou zakázku. Musíme ji splnit do posledního puntíku, nebo poletíme přes palubu jako první.“

„Dobře,“ přikývla jsem a zvažovala, proč si zavolal zrovna mě. Jsme tři, co zajišťujeme zbrusu nové záběry a jeden z nás je jeho letitý kamarád, proč si nevybral jeho? Myslela jsem si, že mu důvěřuje. Myslí si snad, že jsem lepší než on? Ty bláho, pokud ano, tak mi je právě mooc dobře.

„Jistě vás zajímá, proč jsem si vás vybral.“

Protože jsem nejlepší? „Víte, že předčím vaše očekávání?“ nadhodila jsem trochu sebevědomě.

Ralf se podivně ušklíbl a pak vytáhl složku z šuplete. „Chybí nám k dokumentu o nosorožcích pár záběrů. Spolu s tím bychom využili tuhle cestu k natočení dalších detailů. Všechno je sepsané na druhé straně, konkrétní záběry. Nemůžeme vypláznout takový peníze na cestu do Afriky, aniž bychom využili všechny možnosti.“

To zní logicky.

„Dobře,“ přikývla jsem a v duchu jásala. Nemůžu se dočkat, do Afriky jsem se vždycky chtěla podívat, a jestli to zahrnuje i safari, tak se mi splní sen. Kdybych si nepřipadala pitomě, nejspíš bych se právě teď culila od ucha k uchu. Jenže jsem měla strach, abych nevypadala až moc nedočkavě, a on mě ještě nestáhl.

„Vybral jsem vás proto, že pan Ethan Dorner je vlastníkem jedné z největších rezervací v Keni. Potřebuju, abyste ho kontaktovala a požádala o spolupráci.“

Zmateně jsem zamrkala. „Já? A proč?“

„Je to váš přítel.“

Můj co? Jak že bylo to jméno? „Nevybavuju si, že bych se znala s nějakým Dornerem, pane.“ Ať jsem v paměti pátrala sebevíc, pořád jsem si neuvědomovala, odkud bych ho mohla znát.

„Na Facebooku ho máte v přátelích a chodili jste spolu na základní školu.“ Nestačila jsem zírat. Ralf je opravdu kapitán všech slídlů. Jasně, umíme dobře hledat, ale někteří očividně víc než jiní.

Na základku. Dorner... Dorner. „Ethan Dorner?“ zeptala jsem se trochu nejistě, když jsem si vzpomněla na jméno. Vzpomínala jsem si, že jsem na základce opravdu měla spolužáka Ethana. Příjmení jsem si nikdy nepamatovala. Byl to hezký kluk s tmavými vlasy, vždycky tak čistě ustrojený, jen moc nemusel tělocvik.

„Ano, to je on.“

Najednou se mi v hlavě hromadily vzpomínky na toho klučíka s nazelenalýma očima. Dokázal se vykecat snad úplně ze všeho. Jednou přesvědčil fyzikářku, aby nám odpustila test!

„Pane, obávám se, že si mě nebude pamatovat.“ Nikdy jsme se nijak zvlášť nebavili. Byly jsme děti a jako takové jsme měly dojem, že holky mají být s holkama a kluci s klukama. Jasně, vždycky jsem ke klukům docela tíhla, ale konkrétně s Ethanem jsem neměla vůbec nic společného. Já jsem oproti němu měla nejradši tělák a nenáviděla ústní projevy.

„Tak to budete muset zkusit. Kontakt na něj samozřejmě máme. Chci, abyste mu zavolala a požádala ho o spolupráci. Bylo by ideální, kdyby vás nechal bydlet u něj v komplexu. Bylo by

to levnější a taky méně problematické. Ideálně kdyby vám dělal průvodce,“ vychrlil na mě. Vážně mám teď jen tak zvednout telefon, zavolat někomu, koho jsem neviděla víc než patnáct let, a požádat ho o laskavost?

„Kolik mu můžeme nabídnout?“ zeptala jsem se rovnou.

„Čím míň, tím líp.“

Doufala jsem v nějakou konkrétní odpověď. Přece nenabídnu Ethanovi výměnou svou společnost při ranních kávách. Panebože, nenávidím to. To nechci udělat!

„Takže?“ zeptal se netrpělivě, trochu si poposedl na té své zadnici a konečně povolil sevření rukou.

„Kolik mám času?“

Procházela jsem si složku a nic kromě výpisu chybějících záberů jsem v ní nenašla. Myšlenka na to, že bych natáčela, jak se páří zvířata a požívají se navzájem, mě moc neláká. Ale vidina toho, že se dostanu takhle daleko, do perfektní země plné divokých zvířat, a ještě bude všechno proplacené... Není o čem přemýšlet.

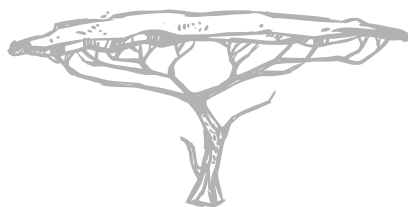
„Čím míň, tím líp.“

No výborně. Odolala jsem nutkání se na něj zašklebit. „Pokusím se.“ Listovala jsem složkou dál.

„Žádné pokusím. Splňte to na tisíc procent a udržíte si práci.“
Skvělý, vážně skvělý.

Dva

Já: **Ahoj.**

Poklepávala jsem prsty na klávesnici a přemýšlela, jak moc pitomě to zní. To nejde, nemůžu přece napsat *ahoj*. Poposedla jsem si na židli a upila horkého čaje, který jsem si udělala hned po příchodu domů. Už jsem si takhle poposedla asi čtyřikrát, a přesto jsem nepřišla s žádnou novou frází, která by se hodila pro oslovení po letech.

Vymazala jsem zprávu a dívala se na prázdné pole.

Já: **Ahoj, Ethane, jak se máš? Tady Michelle, jestli si mě pamatuješ. Chodili jsme spolu na základku.**

Odeslat.

Až když jsem stiskla to tlačítko, po přečtení jsem litovala. Znělo to hloupě, ale už se nedalo nic dělat. Zjevilo se slovíčko odesláno, ale žádné zobrazeno. Což znamená, že to neviděl. Dívala jsem se na svou zprávu dobrých patnáct minut.

„Tak dost, z toho mě klepne,“ promnula jsem si obličej a šla dělat něco užitečnějšího. No, užitečnějšího ne, ale rozhodně méně ubíjejícího než čekání a zírání do monitoru. Začala jsem

šmejdit. Rozklikla jsem si jeho profil a prohlížela si poslední příspěvky. Moc jich nebylo, asi jen pět za poslední čtyři roky. Jednou to byla nějaká oslava, kde byl označen. A pak několik fotek divokých zvířat z Afriky. Nádhera.

Už při cestě z práce jsem se rozhodla, že pokud nebudu muset, telefon od Ralfa nevyužiju. Přišlo mi to jako neuvěřitelné nabourání soukromí. Po letech dostat kontakt a hned ho zneužít kvůli práci. Proto jsem se rozhodla nejprve pro Facebook. Tam si lidé píšou každou chvíli a nebudu si připadat tak vlezlá.

Sakra, vypadá docela dobře. Mžourala jsem na fotku z restaurace. Ty zelené oči si pamatuju, vlasy má trochu delší, což je jediné dobře, protože sestřih podle hrnce, co nosil, mu fakt nesvědčil.

Ani si nepamatuju, kdy jsem šla spát, ale rozhodně nikdy nezapomenu na ráno, kdy mi na mobilu blikala zpráva.

Ethan: Ahoj, Michelle, samozřejmě že si vzpomínám. Mám se dobře, co ty?

Ach bože, cítím se strašně, že se pokouším o konverzaci. Jak bych se asi cítila já, kdyby mi někdo napsal pár hloupých vět, které si vyměňují pouze staří známí, co se čistou náhodou potkají. Po prvních třech otázkách nastává trapné ticho a kvapné rozloučení doprovázené řadou výmluv, proč už musí nutně odejít. To jsem nechtěla absolvovat.

Já: Než ti odpovím na otázku, rovnou se přiznám. Nesnáším, když mi někdo píše, jen když něco potřebuje. Každopádně tentokrát jsem to já, kdo dostal za úkol tě kontaktovat.

Nebudu chodit kolem horké kaše, nebylo by to vůči němu fér a já bych se cítila provinile.

Ethan: Originální zahájení konverzace, to uznávám. Takže, co potřebuješ?

Já: Pracuju ve Warner Bros a můj šéf mi nakázal kontaktovat tě ohledně práce.

Ethan: **Já práci mám, nepotřebuju jinou.**

Já: Asi jsem se špatně vyjádřila. Spíš jsi skoro jediný, kdo nám může pomoci.

Ethan: **Aha. To zní dost podivně.**

Já: Kdybych ti mohla zavolat, určitě bych ti vše vysvětlila líp.

Ethan: **Dobře, pošlu ti kontakt.**

Já: Mám číslo. Hned zavolám.

Ethan: 😊 **To je docela děsivý** 😊

Jsem pitomá, nejspíš jsem si měla nechat poslat číslo a bylo by všechno v pořádku. Takhle vypadám jako skutečný slídil. Už bylo pozdě, teď s tím nic víc nenadělám.

„Ahoj, stíhačko,“ ozval se mi do telefonu pobavený hlas, který jsem nepoznávala. Byl podstatně hlubší a mužnější než hlas toho kluka, kterého jsem denně potkávala.

„Ahoj, tak to vážně není. Dostala jsem na tebe kontakt v práci,“ pustila jsem se do vysvětlování. Možná mi trvalo trochu dýl, než by bylo potřeba, vše vysvětlit, ale snažila jsem se, jak jen to šlo.

„Pokud to dobře chápu, ráda bys za mnou přiletěla do Keni, potřebuješ průvodce a chceš natáčet, je to tak?“

„Stručně řečeno.“ Chvilí jsem okusovala tužku, než se ozval znovu.

„Já bych ti moc rád pomohl, ale mám tu svou práci. Nemám čas ti dělat průvodce.“

„To nevadí, já jsem samostatná.“

„Nejsem si jistý, Michelle.“

Sakra, sakra, sakra. „Ani si mě nevšimneš. Budu někde zalezlá, dokud nebudeš mít čas. Vážně, moc moc by mi to pomohlo.“

